

СЛОВО О ЧИСТОТИ

Нека сам пресудио сабљом: зар Каспор
живот прави?
Ал сад пренаглити не смијем.

Гордо склопити књигу ваља
прије сванућа вазнети дух к небесима
над овом Црном шумом. Онако како нас
одмјерава
ово сипљиво благо; док нас
не обезнани демон злата и страсти.

У трен смо испили вјечност и свети мелем
плоти —
кад такнуо нас сјај, изнутра тапак рез
мјесечине.

Па зар разђевичити мистичну ружу,
склад оностраног.

Тјескобна су мора, драга, даљине сажежене
у унутрашњој љепоти
само у нама пламсају вјечни елементи.

Спасени они што испишу лист постања,
лист смрти
у календару вјечном сопственим билем,
једином вјером.
Собом допуњујући круг
Поредак душе.

Зазивљу нас смрти слите у заносу,
већ ишчезава тијело.
О спавај, онијемјела од љубави, ишчезла
у подземне ватре
Игра је смртоносно дозрела.

Тако дописујемо тапије вјечног склада.

ДОСЕЉАВАЊЕ ПРЕДАКА

Доходили су постиђени љепотом,
с балзамом преко вида, памћења; једнако
шаптали: гњеван ал праведан би Бог и
душа нам, ево, озарена узвишеним брујем,
и дамар сваки опуштен и рука блага.
Уминуо је сваки грч у питомини овој.

Младимо се ко лишће, ко јагорчевина
као питом ластар.

Спаљују скитачко рухо, рухо ратничко
и изнова крче шикоре, питоме
звијери и липе, срчу медовину.

Завјет сушти за потомство:
огњиште најприје свити и звекир — гост да се
огласи.

Потом су надолазиле ватре, надолазиле воде
и невоља свака.